

Dictatuur van de frietpan

Als we helemaal niet meer weten trekken we
een bus oud-sporters open

Pas geleden hoorde ik van iemand de stelling: 'Sport in Nederland leidt onder de dictatuur van de frietpan'. Klinkt natuurlijk lekker en echt een zinnetje om een column mee te beginnen, maar wat wordt er nu werkelijk mee bedoeld?

Sport in Nederland is georganiseerd via verenigingen. Ieder dorp heeft zijn eigen voetbal- en hockeyvereniging, maar liever nog per wijk eigen clubjes met natuurlijk als belangrijkste meubelstuk de onvermijdelijke frietpan. Fantastisch natuurlijk in een tijd dat de doelpalen tot aan de hemel reikten, maar is dit model anno 2014 nog wel haalbaar? Moeten we, koste wat het kost, vasthouden aan de eigen frietpan en dan in één moeite door aan het eigen sportveld, kantine, trainingsopzet, inkoop, management . . . ?

Ergers is het als dit JC-syndroom leidt tot een complete verstarring van de sportsector, omdat het netwerk van oud sporters in hun beleid zoveel mogelijk dezelfde keuzes zal maken als waar zij zelf mee zijn opgegroeid

Enfin, maakt u zelf het rijtje maar af. U leest dit stukje nu en u zult 'Natuurlijk niet, ga samenwerken' roepen, maar waarom gebeurt dat samenwerken dan nog zo mondjesmaat? Zet twee frietpannen in hetzelfde hok en je krijgt een lange, opvallende emotionele rij argumenten waarom dit toch echt *not done* is en absoluut niet kan. Cultuur is daarbij een veel gehoord argument en geschiedenis een ander. Maar waarom gaan we dan

niet samenwerken? Waarschijnlijk omdat de nood nog niet hoog genoeg is. Het gaat ons nog steeds te goed. Een andere pijnlijke oorzaak is het conservatisme van de sportsector. Als we helemaal niet meer weten, gaan we in de sportsector niet op zoek naar frisse ideeën en nieuwe inzichten, maar trekken we een bus oud-sporters open. Er is waarschijnlijk geen sector te verzinnen waar veteranen zo veel gevraagd en bewierookt worden als in de sport. Begrijp me goed. Geef een oud-sporter alstublieft de credits die hij of zij verdient, maar simpelweg het feit dat iemand ooit leuk heeft kunnen ballen, betekent niet dat hij of zij een visie heeft op sportontwikkeling.

Dit JC-syndroom – en JC staat hier niet voor Jezus Christus, maar voor Johan Cruyff- kwam recent weer eens leuk tot uiting in een komkommernieuwtje van vorige maand. Onze eigen Louis van Gaal wilde een Desso Grassmaster veld. Heeft onze Louis nu ook al verstand van ondergronden of wil hij gewoon een regelrechte kopie van Old Trafford? Op zich is bovenstaande voorbeeld relatief onschuldig. Desso Grassmaster is met het juiste onderhoud een prima speelveld. Ergers is het als dit JC-syndroom leidt tot een complete verstarring van de sportsector, omdat het netwerk van oud sporters in hun beleid zoveel mogelijk dezelfde keuzes zal maken als waar zij zelf mee zijn opgegroeid.

Met vriendelijke groet,

Hein van Iersel (hoofdredacteur)
hein@nwst.nl

Stuur of twitter dit artikel door!
Scan of ga naar:

www.Fieldmanager.nl/artikel.asp?id=17-4831